

har vakt Interesse til alle Sider, og som man hører omtalt, naar man kommer ud i Landet. Jeg var hjemme nu forleden, og næsten hvert eneste Menneske, jeg talte med, spurgte: Hvad er det, der er sket dér ved St. Knuds Kirke?

Nu vil jeg gerne sige, at der er et Forhold til, som ikke har været berørt. Det er, at der for den ene Indstilling stod 11 Mand, og de andre var slet ikke enige om, hvem de vilde have. Hvis der fra grundtvigsk Side havde været et stærkt Krav om at faa en bestemt Mand til denne Hospitalskirke, kunde der maaske have været Tale om at tage Hensyn dertil. Men de var jo ikke enige, og det forekommer mig, at under disse Omstændigheder en Mand som Pastor Buch, der nyder saa stor Anseelse udover Landet, ikke skulde have været vraget. Ministerens Udtalelse viser imidlertid, hvad jeg gerne vil fastslaa, at der for hele Landets Vedkommende kun foreligger 2—3 Tilfælde, hvor Ministeren mener at kunne indtage den Holdning, som han har indtaget. Havde det ikke her drejet sig om et af disse gamle, enkeltstaaende Embeder, havde Sagen været oplagt, saa skulde den, der var indstillet som Nr. 1, have været udnævnt. Jeg tror derfor, det var heldigt at faa de paagældende Stillinger skilt ad, saaledes at den Slags Tilfælde ikke kom til at foreligge. Thi naar man gik med til denne Paragraf, var det netop, fordi der var denne Tilføjelse, dette andet Stykke, idet man mente, at Mindretallene derved var beskyttet, saaledes at de ogsaa kunde faa den præstelige Betjening, de kunde have Krav paa.

Jeg skal da udtale Haabet om, at Ministeren vil bevirke, at disse kombinerede Stillinger skilles ud fra hinanden, saaledes som jeg forstod, han var villig til, saa at vi bliver fri for den Slags Ting, som kan misforstaas ude i Befolkningen, saaledes som dette er blevet, idet man har betragtet det som en Vilkaarlighed og som en Tilsidesættelse af berettigede Interesser, for at andre Interesser kunde fremmes.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Jacobsen: Ogsaa paa den Egn, hvor jeg bor, har den Præstendnævnelse, der her er Tale om, givet Anledning til megen Drøftelse. Man har i den jævne Befolkning staaet noget uforstaaende over-

for de voldsomt stærke Angreb, der fra visse Sider er rettet mod den højtærede Kirkeminister i den Anledning, og man har staaet uforstaaende overfor, at Kirkeministeren skulde have begaaet noget ulovligt i Sagen. Naar jeg nu har bedt om Ordet, er det for at udtrykke baade min Tak og min Glæde over, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen saa aldeles afgjort og skarpt har taget Afstand fra, at der skulde være begaaet noget ulovligt, og har erklæret en Paastand af denne Art som skydende langt over Maalet. Det er jeg ogsaa fuldstændig forvisset om er Tilfældet. Endvidere glæder det mig ogsaa at høre det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udtale, at Sagen ikke skal gøres politisk; han tager bestemt Afstand fra noget saadant. Thi naar man har fulgt Sagen indenfor officielle Kredse hørende til den kirkelige Retning, som det ærede Medlem tilhører, har man jo nok kunnet faa Indtrykket af, at den skulde glide over i politisk Retning. Det glæder mig altsaa, at det ærede Medlem hører til dem, der har taget Afstand fra noget saadant, og jeg tror ogsaa, at dette vil være rigtigt, set fra det ærede Medlems eget Synspunkt. Det ærede Medlem slutter sig — og det samme kan for Resten siges at gælde mig — nærmest til en kirkelig særpræget Retning, og ingen af disse to særprægede Retninger vil staa sig ved at kaste sig ud i tilsvarende kirkepolitiske Særretninger. Vi vil afgjort staa os ved at fremme vore kirkelige Interesser, saa vidt de skal frem ad Lovgivningens Vej, gennem de politiske Forhold, som de nu en Gang ligger, og ikke paa Særbevægelser.

Jeg tror, det er en meget almindelig Opfattelse i Befolkningens jævne Lag, at Kirkeministeren ved Foretagelsen af denne Udnævnelse i Odense var stillet overfor et vanskeligt, for ikke at sige ganske uløseligt Problem. Han vilde ikke kunne foretage denne Udnævnelse, uden at det vilde gaa ud over en af Parterne; det var en Haardknude, der maatte hugges over. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Kirkeminister har Ret i, at den Dag skal nok komme, da man fra alle Sider vil billige den Løsning, Sagen har faaet, jeg tror ikke en Gang, Kirkeministeren behøver at frygte, at den Retning, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt tilhører, i det lange Løb vil anklage Ministeren i denne Sag.